

εἰς τὰ ξενοδοχεῖα ἐκεῖνα, ἀλλὰ δύνανται νὰ φέρωσι μεθ' ἑαυτῶν ζωτροφίας ἰδίας.

Ὁ σιδηροδρόμος οὗτος ἤρξατο συγχρόνως ἐκ τῶν δύο ἄκρων του, τῆς Νεβράσκας πρὸς ἀνατολὰς καὶ τοῦ Σακραμέντου πρὸς δυσμὰς· οἱ δ' ἐργάται συνητήθησαν ἐπὶ τῶν Βραχυδῶν λεγομένων ὁρέων, περὶ ὧν προηγουμένως ὠμιλήσαμεν, καὶ ἐκεῖ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Ἀνατολικῶν καὶ Δυτικῶν Πολιτειῶν φέροντες ἕκαστος ἀργυροῦν ἢ χρυσοῦν καρφίον, ἤρισαν ἐπὶ πολὺ τίς τούτων ἦθελεν ἐμπήξει τὸ τελευταῖον καρφίον. Ἡ ἔρις ἦτο μᾶλλον φιλικὴ καὶ ταχέως διελύθη. Μετὰ τοῦτο ἐγένετο δέησις εὐχαριστήριος εἰς τὸν Θεόν, καὶ τότε εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου ἐν τάξει ἔβγαλε τὸ καρφίον του. Ὅταν δὲ τὸ τελευταῖον ἐμπήχθη ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς εταιρίας τοῦ σιδηροδρόμου, ὁ τηλεγράφος ἀνῆγγειλεν εἰς ἀπάσας τὰς Πολιτείας τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ γιγαντείου ἐκείνου ἔργου, ὃ δὲ κρότος τῶν τηλεδρόμων, ὃ ἥχος μυριάδων κωδῶνων, ἡ ἀναπέτασις σηματῶν, αἱ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις φαιεῖσαι δοξολογίαι ἐπλήρωσαν τὸ Κράτος μετὰ χαρᾶς. Ἡ τέχνη καὶ ἡ ἐργασία εἶχον θριαμβεύσει. Οἱ θεσμοὶ τῆς εἰρήνης καὶ εὐδοκίας ἐτέθησαν ἐπὶ μὲν ἡπείρου ἵνα ἐνώσωσιν οὐ μόνον τοὺς λαοὺς τῆς Ἀμερικῆς πρὸς ἀλλήλους, ἀλλὰ καὶ τὴν Εὐρώπην μετὰ τῆς Ἀσίας εἰς μίαν ἀδελφότητα.

Ὅλα δὲ ταῦτα τὰ καλὰ ὑφείλει ἡ Ἀμερικὴ εἰς τὸ Ἐδαγγέλιον.

ΒΡΕΧΕΙ ΧΡΥΣΟΝ.

«ὦ! πόσον ἐπιθυμῶν ὁ Θεὸς νὰ ἔδρεχε χρυσάφι, ἀντὶ νεροῦ!» ἐξεφώνησεν ἡμέραν τινὰ βροχεράν ὁ μικρὸς Ἰωάννης εἰς τὴν θείαν του. «Τί λέγεις, θεῖτα, δὲν θὰ ἦτο λαμπρὸν πρᾶγμα; Ὅθ' εἴχομεν τότε χρήματα ν' ἀγοράζωμεν πᾶν ὅτι ἐπιθυμῶμεν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον; Ἐγὼ θὰ ἡγόραζον ἓν ἀμαξάκιον καὶ θὰ ἔξευγον εἰς αὐτὸ τὸν σκύλον μας Κάρολον. Ἡ δὲ Ἄννα θὰ ἡγόραζε ἓν κιβωτάκι μὲ χρώματα καὶ μὲ κονδύλια, διὰ νὰ ζωγραφίσῃ, καὶ ἡ μήτηρ μας δὲν θὰ ἦτο ἡναγκασμένη νὰ ἐργάζεται ποσῶς. ὦ, πόσον ὠραῖον θὰ ἦτο!

«Ἀλλὰ, παρατήρησεν ἡ θεία Κάρα, —τί θὰ κάμῃς χωρὶς τροφῇ; διότι χωρὶς νερὸν τίποτε δὲν ἀνέει.»

«Θὰ ἀγοράζωμεν τὴν τροφὴν μας,» εἶπεν ὁ Ἰωάννης.

«Καλὰ· ἀλλ' ἂν ἔδρεχε χρυσάφι καθ' ὅλον τὸν κόσμον, ὅλοι οἱ ἀγροὶ θὰ ἐξηραίνοντο· δὲν θὰ ὑπῆρχε χόρτον, οὐδὲ κανὲν ἀπὸ τὰ ὠραῖα δένδρα, τὰ ὅποια τῶρα μᾶς προμηθεύουν τόσον ὠραῖες καὶ γλυκεῖς καρ-

πούς. Ὁ σίτος καὶ τὰ ἄλλα εἶδη, ἀπὸ τὰ ὅποια κατασκευάζομεν τὸν ἄρτον μας, δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ βλαστάνωσι καὶ ἀξάνωσιν ὑπὸ τοιαύτῃ βροχῇ χρυσοῦ. Οἱ ποταμοὶ, οἱ ρύακες, τὰ πηγάδια θὰ ἐστεῖρουν· οἱ δ' ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα θὰ ἀπέθνησκον τῆς δίψης, ὅπως ἀποθνήσκουν τῆς πείνης. Ὁ χρυσὸς δὲν θὰ μᾶς ὠφέλει τότε τίποτε.

Ἐκτὸς τούτου ἐάν ὁ χρυσὸς ἦτο τόσον ἀφθονός ὥς τὰ χαλύκια, θὰ τὸν ἐκτιμῶμεν ὥς καὶ ἐκεῖνα.

Τὰ χρήματα, τέκνον μου, — ἐπανελάθεν ἡ καλὴ θεία, — ὁ Θεὸς μᾶς δίδει πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ προμηθεύωμεθα τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα. Ἡ ἐξυρῶμεν δὲ, ὅτι μία καλὴ βροχὴ εἰς ἓνα τόπον εἶναι καλλιτέρα παρὰ χιλιάδας ταλλήρων, διότι βοηθεῖ τὰ γενήματα καὶ τοὺς καρπούς ν' αὐξήσῃ καὶ ἀφοῦ ὠριμάσωσι πωλοῦνται εἰς μεγάλας τιμὰς.»

Καὶ τῷντι ἐάν συλλογισθῶμεν καλῶς, θέλομεν εὑρεῖν, ὅτι ὁ οὐράνιος μας Πατὴρ ἔκαμε τὰ πάντα ἀκαλὰ λίαν· ναί, πολὺ καλλίτερον καὶ σφώτερον παρ' ὅτι ἡμεῖς ἡδυνάμεθα νὰ τὰ κάμωμεν. Ὅθεν πρέπει νὰ τὸν εὐγνωμονῶμεν διὰ τοῦτο πᾶσαν ἡμέραν.

Ο ΧΩΛΟΣ ΚΥΩΝ ΚΑΙ Ο ΚΟΡΑΣ.

«Μαμὰ καλὲ, ἔλα νὰ ἴδῃς τὸν γέρον Μιτροῦνο πῶς τρέφει τὸν χωλὸν Πλούτωνα!» ἐφώνασε πρῶτιαν τινα ὁ μικρὸς Φραγκλῖνος εἰς τὴν μητέρα του.

Καὶ τῷ ὄντι, ὁ ἀγαθὸς κόραξ βλέπων τὸν δυστυχῆ

Πλούτωνα πάσχοντα καὶ μὴ δυνάμενον νὰ κινηθῇ διότι κατὰ τύχην ὁ τροχὸς μιᾶς ἀμάξης ἐπέρασεν ἀνωθεν τοῦ ποδὸς του καὶ τοῦ ἔθραυσεν τὰ ὀστέον, τοῦ ἔφερε καὶ ἐκάστην εἰς τὸ ῥάμφος του ὁστέα, τὰ ὅποια ἔρριπτον ἐκ τῆς τραπέζης τοῦ κυρίου των. Ἡμέραν δέ τινα καὶ ἦν ἐκλείσθη ἡ θύρα καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ, δὲν ἔπαυσεν ἕως οὗ διὰ τοῦ ῥάμφους του ἤνοιξε τρύπαν ἀρκετὰ μεγάλην, ὥστε νὰ δυνήθῃ νὰ εἰσέλθῃ καὶ νὰ φέρῃ τὴν συνήθη τροφὴν εἰς τὸν φίλον του Πλούτωνα.

Ἵποια μαθήματα πρακτικῆς συμπαθείας πολλάκις μᾶς διδάσκουσι τὰ ἄλογα ζῶα!

ΜΙΚΡΟΝ ΚΟΡΑΣΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

Ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος περιδεύων ποτὲ ἔφθασεν ἡμέραν τινὰ εἰς χωρίον, ὅπου ὑπῆρχεν ἀλληλοδιδασκικὸν τι σχολεῖον· οἱ μαθηταὶ τοῦτου ἀκούσαντες τὴν ἔλευσίν του μετέβησαν ἐν σώματι νὰ τὴν προσφέρωσι τὰ σεβάσματά των καὶ ὀλίγους καρπούς τοῦ χωρίου των.

Διὰ νὰ γείνη δὲ τοῦτο μὲ τὴν πρέπουσαν ἐπιστημότητα ἐξέλεξαν ἓνα ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν των διὰ νὰ προσφωνήσῃ τὸν αὐτοκράτορα ἐν ὀνόματι ὄλων.

Ὁ αὐτοκράτωρ ὑπεδέχθη τὰ παιδιά φιλοφρόνως καὶ ἀφροῦ τὰ εὐχαρίστησε διὰ τὴν προσφώνησιν καὶ τὰ δῶρα, λαθὼν ἐν πορτοκάλιον ἔκαμε τὰς ἐξῆς ἐρωτήσεις εἰς τὸ πλησιέστερον αὐτοῦ ἱστάμενον κοράσιον·

«Εἰς ποῖον βασιλεῖον ἀνήκει τοῦτο;»

«Εἰς τὸ φουκὸν, Μεγαλειότατε,» ἀπεκρίθη ἐτοίμως τὸ κοράσιον.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἐκθαλὼν ἔπειτα ἐκ τοῦ θυλακίου χρυσοῦν νόμισμα,

«Εἰς ποῖον δὲ βασιλεῖον ἀνήκει τοῦτο;» ἠρώτησεν ἐκ νέου.

«Εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν ὀρυκτῶν, ἦτο ἡ ἀπάντησις.

«Εἰς ποῖον δὲ βασιλεῖον ἀνήκω ἐγώ;» ἐπανέλαθεν ὁ αὐτοκράτωρ,

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην τὸ κοράσιον ἐκοκκίνισε, διότι δὲν ᾔθελε νὰ εἴπῃ «εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν ζώων,» διότι ἐνόμιζεν ὅτι τοῦτο ᾔθελε προσθαλεῖ καὶ πειράζει τὴν Α. Μεγαλειότητα. Ἐνῶ δὲ εὐρίσκετο εἰς ἀπορίαν καὶ σύγχισιν περὶ τοῦ τί ν' ἀποκριθῇ — τοῦ ἦλθεν αἴφνης εἰς τὸν νοῦν, ὅτι ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν ἰδίαν. Ὅθεν ὑψώσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, εἶπε μετὰ μειδιήματος, «Εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ Θεοῦ, Μεγαλειότατε!»

Ἐκ τῆς ἀποκρίσεως ταύτης ὁ αὐτοκράτωρ συνεκινήθη μεγάλως, οἱ δ' ὀφθαλμοὶ του ἐπληρώθησαν δα-

κρύων. Θέσας δὲ τὴν χεῖρα του ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ κορασίου, εἶπε μετὰ συγκινήσεως, «Ὁ Θεὸς νὰ εὐδοκήσῃ τέκνον μου νὰ θεωρηθῶ ἄξιος τῆς βασιλείας Ἐκείνης!»

Οὕτως οἱ ἀπλοὶ λόγοι μικροῦ παιδίου συνεκίνησαν τὴν καρδίαν ἰσχυροῦ μονάρχου.

Οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται δύνανται ἐκ τούτου νὰ μάθωσιν, ὅτι οἱ λόγοι των ἐμποροῦν νὰ κάμωσι καλὸν καὶ κακόν. Λόγος κακὸς ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ στόματος μικροῦ παιδίου δύναται νὰ πληγώσῃ τὴν καρδίαν τῆς μητρὸς τοῦ, ἐνῶ οἱ καλοὶ χροποιοῦν αὐτήν.

Ἀγαπητά μου τέκνα, ἅς ᾔναι οἱ λόγοι σας καλοὶ, ἀληθεῖς, φιλοφρονητικοί.

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ.

Ὁ Χὰν ἦτο τὸ κάλλιστον τῶν παιδιῶν ἐξ ὧν εἶδον. — Ὅλοι τὸν ἠγάπων καὶ ὅλοι τὸν ἐπεριποιούντο· τοῦτο δὲ ὁ Ἰωάννης Σμιθ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ· ὅθεν τὸν ἠρώτησέ ποτε λέγων, «Δὲν μὲ λέγεις, Χὰν, πῶς τὸ κατορθώνεις νὰ κάμῃς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους νὰ σὲ ἀγαποῦν;»

«Δὲν γνωρίζω ἄλλον λόγον, εἶπε μειδιῶν ὁ Χὰν, εἰμὶ ὅτι καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ τοὺς πάντας.»

— «Νὰ ἀγαπῶ τοὺς πάντας! ἀνεφώνησεν ὁ Ἰωάννης; Ἀδύνατον· ἔχω σκοπὸν, ὅταν ἡλικιωθῶ νὰ γείνω στρατιωτικὸς, καὶ πῶς δύναται τις ν' ἀγαπᾷ ἐκείνους, ἐναντίον τῶν ὁποίων θὰ πυροβολῇ καὶ τῶν